

Wie is Caroline Gennez?

- Wordt geboren op 21 augustus 1975 in Sint-Truiden.
- Zit op de Vlaamse Tennisschool in Wilrijk tot ze op haar veertiende moet stoppen door een rugprobleem.
- Studeert politieke en sociale wetenschappen in Leuven.
- Van 1998 tot 2003 is ze voorzitter van de Jongsocialisten, die ze omvormt tot Animo. Ze werkt op het kabinet van Johan Vande Lanotte.
- In 2001 wordt ze gemeenteraadslid in Sint-Truiden, in 2003 verhuist ze naar Mechelen en start haar loopbaan in de nationale politiek.
- In 2007 wordt ze partijvoorzitter van SP.A, een mandaat dat afloopt in oktober.
- Ze is ook parlements lid en eerste schepen in Mechelen.

Ze eet...

'Lekker Grieks bij Karimata in Mechelen. Een bootrestaurant met lekkere, authentieke gerechtjes. Voor traditioneel Belgisch ga ik naar Steakfrit in Brussel.'

- www.karimata.org
- www.steakfrit.be

te doen. Dan kan ik wel iets spannenders verzinnen?

Veel mensen worden cynisch. Dreigt dat gevaar ook voor jou?

'Nee. Als dat zo was, hield ik ermee op. Cynisme vind ik het lelijkste wat bestaat. Moe, oud, verdrietig: ik wil veel worden in de politiek, maar niet cynisch. Wie cynisch is, heeft geen vrienden en geen betrokkenheid bij de samenleving, en voor mij zou dat verschrikkelijk zijn. Ik denk dat ik het tegengestelde ben van cynisch.'

Word je fysiek moe van het onderhandelen?

'Dat is logisch, hé. Ik voel het vooral in mijn nek en in mijn rug. Als kind heb ik een hernia gehad. Veel stilzitten en weinig bewegen is niet goed voor mij. Maar als ik in een fabriek aan de band zou staan, zou ik waarschijnlijk nog veel meer pijn hebben, dus ik ga niet te veel klagen. En ik kan best tegen een stootje. *No retreat, no surrender*, dat is mijn motto. Zeker als alle elementen op tafel liggen en het gewoon nog een kwestie is van ze op te rapen.'

Maar dat gebeurt niet. Wat denk jij van strategische spelletjes in de politiek?

'Ik hou er niet van. Je moet natuurlijk onderhandelen en niet al je kaarten meteen op tafel leggen, maar spelletjes spelen is nog iets anders. Ik ben zelf nogal rechtuit. *What you see is what you get*. Faken kan ik niet. En wil ik ook niet kunnen.'

Ben je een goede onderhandelaar?

'Dat is moeilijk te zeggen van jezelf. Ik zal nooit vergeten dat het een spel is van geven en nemen. Ik probeer altijd enkele punten uit te kiezen waar ik zwaar op wil inzetten. Op alle slakken zout leggen, dat heeft geen zin.'

Wist je dat je hiervoor in de wieg bent gelegd?

'Nee. Ik heb wel altijd mijn gedacht gezegd, maar politiek was geen meisjesdroom. Zoals alles in mijn leven ben ik er toevallig ingerold. Een sportcarrière, dat was waar ik voor ging. En toen dat door mijn rugproblemen niet ging, wilde ik het liefste sportjournalist worden. Maar ik ben *stoemelings* in de politiek beland.'

Zo 'stoemelings' kan dat toch niet gaan?

IK BEN EEN NACHTMENS. IK KAN NIET RECHTSTREEKS VAN DE ONDERHANDELINGS- TAFEL MIJN BED INROLLEN. DUS GA IK OP CAFÉ

'Jawel. Ik kom uit een kleine stad, Sint-Truiden. Er was altijd wel iets waarvoor wij met een groep jongeren naar de gemeenteraad trokken. Een jeugdhuis, meer speelruimte. Op een dag zijn we met een groep vrienden bij de Jongsocialisten gegaan (*tegenwoordig bekend als Animo, nvdr.*), zodat we een structuur zouden hebben van waaruit we konden werken. Meer was het niet. Tot Steve Stevaert, die ik kende van het uitgaansleven, mij aanporde om van die Jongsocialisten voorzitter te worden. Ik zei: *Nee, ik word cafébaas zoals jij.* Maar niemand wilde het doen, dus heb ik het toch maar gedaan.'

Waarom wilde niemand het doen?

'Omdat Dylan Casaer, mijn voorganger, er op congressen altijd van langs kreeg van Louis Tobback. Slecht voor de carrièreplanning dus. Maar ik had geen carrièreplanning, dus dacht ik: *Met Tobback in de clinch, misschien is dat nog wel iets.* Een zotte bevestiging dus. Zoals er daarna nog zijn gevolgd.'

Zoals?

'Naar Mechelen verhuizen, terwijl ik daar *ochot* twee keer in mijn leven was geweest en iedereen binnen de partij er met elkaar in ruzie lag. Of SP.A-voorzitter worden. *Ligt het op apegapen? We vragen het wel aan Caroline.* En ik ben iemand die dan niet lang twijfelt. Ik denk na, zet alles op een rijtje, en dan is het ja of nee. En als het ja is, kijk ik niet meer achterom.'

Maar iedereen zegt nee en jij zegt ja.

Dat zegt toch iets over jou?

'Dat ik een rationeel-impulsief iemand ben misschien. Wel nadenken, maar niet te lang. Al is dat SP.A-voorzitterschap misschien wel het laatste wat ik zo impulsief heb gedaan.'

Oei, dat klinkt bijna alsof het een foute keuze was.

'Maar nee. (*lacht*) Ik wil gewoon zeggen dat het met elke stap moeilijker is geworden. De Jongsocialisten, ça va. Mechelen? Het was een beetje raar toen ik daar kwam aangestoven, maar ik wil er nooit meer weg. Maar partijvoorzitter? Als ik die keus opnieuw zou moeten maken, zou ik toch zeer goed nadenken.'

Toen je drie jaar geleden aantrad, zei je: 'Als dit maar goed afloopt.'

'Ja. We leven in een vreemd tijdsge-

wricht. Alles wordt groter, anoniemer, sneller. Het vooruitgangsoptimisme, dat onze ouders kenden, is weg. *Mijn kinderen zullen het beter hebben.* En meestal was dat zo. Nu is het anders. De rechterzijde wakkert de angst aan en laat mensen terugplooiën in hun cocon. In die context tonen dat er een alternatief bestaat, is verdomd moeilijk, hoor.'

Wat is je persoonlijke balans na drie jaar?

'Ik heb geweldig veel bijgeleerd. Over mensen. Maar ook over mezelf. En er is nog werk aan. Hoe vaak denk ik niet: *Caroline, bijt nu eens op je tong.* Maar ik kan het niet. Het komt eruit zoals het eruit móét komen. En verder heb ik vooral geprobeerd om een goed team te kweken. Ik heb wel eens gezien hoe een voorzitter de lekkere krenten voor zichzelf neemt, waarna de anderen zich met het deeg mogen bezighouden. Zo'n voorzitter wil ik niet zijn. Ik heb, denk ik, geen ego dat mij in de weg zit.'

Dat hoge bomen veel wind vangen, moet je er wel bij nemen.

'Ja.'

Is dat moeilijk?

'Nee.'

Echt niet?

'Voor mij niet. Serieuze kritiek neem ik ter harte, maar flauwe kritiek op mijn persoon, dat volg ik niet. Als sommige collega's arriveren op een vergadering, weten die al wat er tot op de kleinste

blog over hen geschreven is. Dan denk ik: *Houdt jij u daar mee bezig?* Ik trek het mij echt niet aan. Als er kwetsende commentaar is, vind ik dat vooral jammer voor mijn ouders, die pijnlijke dingen over hun dochter moeten lezen. En voor de samenleving, die blijkbaar steeds ruwer wordt. Maar zelf denk ik: *Als ze het ene én het andere zeggen over mij, zal de waarheid wel ergens in het midden liggen, zeker?* En met die gedachte kan ik elke nacht goed slapen.'

Maar hoe reageer je op een persoon die zich bezondigt aan flauwe kritiek? Bart De Wever die jou 'karakterieel' noemde, dat was toch onder de gordel?

'Ik vind dat niet collegiaal. Maar ik ben niet rancuneus. Ik weet dat het geen zin heeft van daar een eeuwigdurend spelletje van te maken. Mijn geluk is ook dat ik dat snel weer vergeet. Dan denk ik: *Och ja, die was eens kwaad op mij.* Om die negativiteit te voelen, moet ik dat weer oproepen.'

Wat vind jij: moet je hard zijn om aan politiek te doen?

'Nee. Maar je moet wel een groot incasseringsvermogen hebben. Het is geen vak voor sissies. Ze luisteren niet naar je als je ze niet doet luisteren.'

Laat me mij eens op glad ijs bewegen.

Het feit dat je een vrouw bent, speelt dat een rol in hoe je wordt bejegend?

'Van vrouwen wordt sneller een karikaatuur gemaakt. Dat is zeker waar. Er zijn

Ze gaat uit...

'In café De Hanekeef in Mechelen. Ik pik ook geregeld een concert mee. Dan geniet ik net zo goed van Kings of Leon in het Sportpaleis als van het knusse concert voor amper vijftig man van Grant-Lee Phillips (*het vroegere Grant Lee Buffalo, nvdr.*) in de AB Club.'

▪ De Hanekeef, Keizerstraat 8 in Mechelen

Ze kijkt...

'Film: recent heb ik genoten van *The social network* van David Fincher. Ook indruk maakte *Agora*, een film van Alejandro Aménabar, waarbij ik tranen met tuiten heb gehuild. De film gaat over de opkomst van het christendom in het Romeinse Rijk. De hoofdfiguur is een filosoof, die op tragische wijze aan haar einde komt.'

er wel meer rond de tafel die een zekere aanleg hebben tot langdradigheid. Maar er is maar één *Madame Non*.'

En nog eens glad ijs: zouden de onderhandelingen vlotter gaan met meer vrouwen rond de tafel?

'Dat weet ik niet. Een compromis bereiken gaat beter als er niet te veel grote ego's aan tafel zitten. En ik denk dat van de mensen die nu aan tafel zitten, de vrouwen niet de grootste ego's hebben. Maar dat kan ook toeval zijn.'

Zijn vrouwen niet minder bezig met imago?

'Misschien wel. Authentiek zijn in plaats van authentiek willen overkomen. De huidige sterren aan het politieke firmament spelen authenticiteit. Daar is zeer goed over nagedacht. *Wie ben ik?* En vooral: *Wie wil ik zijn?* Ik heb het gevoel dat vrouwen dat minder doen. Maar pas op: ze zijn daarom niet gemakkelijker.'

En deze: vrouwen willen de dingen sneller doen vooruitgaan?

'Dat is te kort door de bocht. De Franstaligen kunnen soms zeer breed uitvaren voor ze tot de essentie komen. Maar dat geldt voor de vrouwen net zo

goed als voor de mannen. Links-rechts, Franstalig-Vlaams, man-vrouw: er zijn meerdere breuklijnen tussen de onderhandelaars.'

Wat doe jij om na het onderhandelen stoom af te laten?

'Op café gaan. Ik ben een nachtmens. Ik kan niet rechtstreeks van de onderhandelingstafel mijn bed inrollen.'

Maar dan ga je dus niet voor tv hangen?

'Nee, ik kijk niet graag tv. Ik bel iemand op en vraag: *Zijt ge nog wakker? Gaan we eentje drinken?* Bij mijn echte vrienden kan ik dat en kan ik stoom aflaten. Uit cultuur en sport haal ik ook veel energie. Theater, concerten, voetbal. Ik probeer dat in te plannen. Al moet er natuurlijk wel geregeld iets sneuvelen.'

Welk concert staat nu gepland?

'Triggerfinger in Het Depot in Leuven. Daarvan hoop ik dus echt dat het kan doorgaan.'

En verder: stel dat je morgen een onverwachte vrije dag hebt. Wat doe je?

'Naar een tentoonstelling gaan. Of een sportmanifestatie. Het Belgisch kampioenschap cyclocross was zo'n dag. Ik mocht niet te ver weggaan, want ik

ALS IK KWETSENDE COMMENTAAR KRIJG, VIND IK DAT VOORAL JAMMER VOOR MIJN OUDERS, DIE PIJNLIJKE DINGEN OVER HUN DOCHTER MOETEN LEZEN

moest beschikbaar zijn. Het was plezant. Veel volk, toffe sfeer. Schone sport.'

De hele dag in de zetel liggen, is dat iets voor jou?

'Soms wel, ja. Uitslapen doet deugd. Al heb ik soms ook het gevoel dat de vermoeidheid dan nog toeneemt. En nu, in januari, met alle nieuwjaarsrecepties, zit het er zeker niet in. Vorige week was ik om acht uur al op weg naar Blankenberge, nadat ik de avond daarvoor om drie ergens mee het licht had uitgedaan.' (lacht)

Jij haalt je energie vooral uit contact met mensen.

'Dat klopt. Misschien ben ik wel té sociaal.'

Nog eens naar je jeugd. Hoe is het als een rugletsel op je veertiende je droom stukslaat?

'Dat heeft toch wel wat traantjes gekost. De droom waar je naartoe leeft en dan: boenk, gedaan. Al troost ik mij met de gedachte dat ik wellicht nooit een wereldster geworden was.'

Kun je dat weten?

'Ik denk het wel. Ik zag veel van die gasten op hun veertiende opstaan en gaan slapen met hun tennisracket. Dat deed ik niet. Eén keer per jaar mochten wij naar de Sinksenfoor. Weken vooraf was ik daar al mee bezig. De anderen niet. Ik was ook de enige met chocolade in de kast. Sport is focussen op één ding. Ik had dat te weinig.'

Was je een winner?

(lacht) 'Dat wel. Op het John McEnroe-achtige af. Ik kon me niet bedwingen. Roepen en gooien met mijn racket. Afschuwelijk was het. Ik kon 6-0, 6-1 winnen en toch kwaad zijn omdat ik een slechte backhand had geslagen. Mijn ouders vonden dat vreselijk. Ze is misschien allergisch aan gravel, werd er gezegd, want het was compleet in tegenspraak met hoe ik anders was. Ik ben niet iemand die zich snel boos maakt. In de politiek heb ik hooguit twee keer geroepen. Het is raar, sport scherpt mijn emoties aan. Ik kan ook ontzettend zit-

ten te snotten als ik Justine Henin met een beker in haar handen zie.'

En dat willen winnen, is dat blijven hangen? Smaakt het zoet als je in een onderhandeling een slag binnenhaalt?

'Ja, omdat ik resultaatgericht ben en de dingen dan vooruitgaan. Maar persoonlijk? Goh... Ik zal mezelf niet rap op de borst kloppen. (wijst naar woordvoerder en lacht). Hij moet dat dan zeggen. Wat hij gelukkig doet.'

Checkt hij ook of je er goed uitziet?

'Dat doe ik zelf wel. Hoewel het mij eigenlijk totaal niet interesseert. Als je mij wilt straffen, moet je me eerst een kop koffie doen drinken – ik vind koffie vreselijk – en me dan op pad sturen om te shoppen.'

Wil dat ook zeggen dat je niet bezig bent hoe je eruitziet?

'Dat zegt mijn ma wel eens. Maar echt waar is het niet. Iedereen wil er toch zo goed mogelijk uitzien? Kleren kunnen daarbij helpen. Het interesseert me gewoon niet om ze te gaan zoeken. Mijn medewerkster heeft me onlangs meegetroond naar de solden. Ze moet mij die winkels echt binnenduwen en dan eindig ik met nog maar eens een jeans en een trui.'

Voor dit interview heb je wel een jurk aangetrokken.

'Ja, dat is het alternatief: een jeans met een pull of een jurkje met laarzen.'

Ben je wel een gadgetfreak? Ik zie dat je een iPhone hebt.

'Nee. Ook dat niet. Ik vind het een wonderbaarlijk ding, maar eigenlijk ken ik er niks van. Mijn directeur communicatie heeft dat voor mij geregeld. Ik heb nu voor het eerst een kodak op mijn telefoon, zodat ik mooie momenten kan opslaan. En ik ben blij dat ik iets kan lezen of een spelletje kan spelen als een vergadering echt nergens toe leidt, maar voor mij hoeft het niet hip te zijn. Ik ben niet materialistisch. Ik doe eigenlijk alleen geld op aan eten en drinken. Góéd eten en drinken dus.' (lacht)

